U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **L. B.,** zastoupené Mgr. Marcelou Zavřelovou, advokátkou se sídlem v Mladé Boleslavi, Kalefova 404, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 46 Az 51/2005 - 16,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Právní zástupkyni stěžovatelky Mgr. Marcele Zavřelové, advokátce se sídlem v Mladé Boleslavi, Kalefova 404, **s e** odměna za poskytnutou právní službu **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného usnesení, kterým bylo zastaveno řízení o její žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 9. 2005, č. j. OAM-554/LE-01-07-2005, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu dle ust. 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná, neboť stěžovatelka vzala svou žalobu svým podáním zpět.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26.4.2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího

správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že projev vůle, kterým vzala zpět svou žalobu, učinila ve svízelné životní situaci a její vůle nebyla prosta omylu. Situací, kdy žalobce vezme svoji žalobu zpět, a poté dospěje k názoru, že tak učinit neměl, a namítá vady svého právního úkonu, se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Ads 36/2004 - 49, www.nssoud.cz. V dané věci je však nutno ještě zdůraznit následující. Jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 29. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 722/04, mezi náležitosti vůle patří též absence omylu. Jde o omyl ve vůli, který spočívá v nesprávné nebo v nedostatečné představě o právních následcích, které nastanou z právního úkonu (na rozdíl od omylu v projevu, který je založen na neshodě vůle a projevu). Takový omyl vyvolává právní následky pouze za splnění určitých předpokladů, které musí být splněny kumulativně. Prvním předpokladem je, že musí jít o omyl podstatný; tato podmínka se neuplatní, byl-li omyl vyvolán lstí. Druhým pak, že druhá smluvní strana musí omyl vyvolat nebo o něm vědět. Je tedy zřejmé, že v dané věci není možno hovořit o neplatnosti zpětvzetí žaloby stěžovatelkou z důvodu omylu její vůle, neboť zde nebyly pro takovéto uznání splněny podmínky. K vadnosti poučení krajského soudu v případě odkladného účinku kasační stížnosti ve věcech azylu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že od účinnosti zákona č. 350/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb. , o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, má kasační stížnost (podaná po účinnosti tohoto předpisu) odkladný účinek. Tato skutečnost vzniká na základě zákona; není tedy třeba, aby krajský soud odkladný účinek kasační stížnosti jakkoliv prohlašoval. Proto vadnost poučení krajského soudu vztahující se k této otázce nemohla mít v žádném případě vliv na existenci odkladného účinku kasační stížnosti, tj. i kasační stížnost podaná v dané věci měla odkladný účinek, a to přímo ze zákona. Vzhledem k okolnosti, že z kasační stížnosti jednoznačně vyplývá, že si je stěžovatelka této skutečnosti vědoma, neutrpěla vadným poučením ani žádnou újmu.

Ke skutkovému příběhu stěžovatelky prezentovanému v kasační stížnosti, jenž se značně odlišuje od příběhu podávaného ve správním řízení, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. pro jeho novost nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, s upřesněním provedeným výše, poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovená zástupkyně neuvedla, jaké úkony v tomto řízení vykonala, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tato nějaký úkon právní služby, za který by jí dle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, vykonala.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu